

Viie Volga elulood

05.07.2001 *Maarius Suviste*

Eelmisel reedel korraldas Sangla talu Järvamaal Müüslaris Eesti esimese Volgade kokkutuleku.

See sõiduriist kuulub teleajakirjanik Vahur Kersnale, kes samuti Volgade kokkutulekul käis.

Volgaga sõidab valitud mees

Maikuu 9. päev. Vana vene mees, halli habemega ja kepi najal, nägi Tõnismäel Volgat ringi tiirutamas. Ning imestas: kuidas see küll säilinud on, kuidas see küll veel sõidab. Papi tõstis siirast rõõmust käed püsti ja hüüdis siis: "Vot mašina!"

Too papi oskab hinnata õigeid asju. Ka **Toomas Metsar**, kes tol päeval selle Volgaga ringi tiirutas,

oskab väärt asju hoida.

Toomas Metsar: \“See auto ei ole müüdav, see on perekonna reliikvia.\”

Toomas: “See on meie pere reliikvia, see on 40 aastat ehk algusest peale meie pere käes olnud.”

Tegelikult kuulub see 1961. aasta Volga Metsari naisele. Varem teenis Volga abikaasa vanemaid.

Metsarite vanake on algusest peale töö- ja puhkuseauto olnud. Sellega on isegi suvila üles ehitatud, tähendab, et ehitusmaterjale veetud. Ka Lätis sõidetud. Masin on maha vuranud 120 000 km.

Vahepeal oli Volga käest ära. Toomas on reliikvia üleslõõmisega palju tööd teinud, vaeva näinud.

Enne Volgade kokkutulekut sai masinale veel viimast lihvi antud.

“Küünealusedki veel värvised,” näitab ta näppe.

Toomas hoiab autot. Talvel ta sellega ei sõida. Sest Volga on ilusa ilma auto. “Mersuga sõidab iga mees, Volgaga aga valitud mees.”

Kui palju Volga eest küsitakse?

“Hinnad hakkavad 3000–5000 kroonist.”

Metsarite Volga ei ole müügiks. See jääb nende peresse, läheb reliikviana edasi.

“See auto püsib kindlasti veel kaksikümmend aastat,” ütleb Toomas ja paitab auto katust. Midagi sellist, mis sunniks teda Volgast loobuma, ei ole.

Rool, istmed ja plekk

Kui järvalased **Karla** ja **Silva Kreitsman** kaks ja pool aastat tagasi stiilse Volga ostsid, oli külarahval, mida rääkida. “Misasja? Ostsite Volga? Raha palju või?”

Aga maal ju Volgata ei saa! Seal Kabala kandis Tõrvaaugus. Eriti veel, kui ümberringi 20 km vaid kruusateid on. Ning kevadel ja sügisel on raske liikuma saada. Volgaga raiub ikka porist läbi. Üldse on metsateedel Volgaga hea kolistada. Just nii ütleb Silva.

Karla Kreitsman: \“Vaid vähesed julgevad tänapäeval Volgaga

sõita.\

Karla tunnistab, et ega mõne teise autoga nende kandis läbi saagi. "Head autod on linnas sõitmiseks." Ühesõnaga – Volga on vajalik, asendamatu.

Nende Volga on diisel, nimetatakse GAZ 24 universaaliks, kolm rida istmeid sees, värvilt mururoheline. See on nii-öelda igapäevasõitudeks mõeldud Volga. Ehtne tööauto. Eks ta selleks ostetigi.

Silva kipub naerma ja ütleb siis: "Veame sellega külavahel isegi mardisante."

Karla ütleb 100 km peale kaheksa liitrit kütust neelava Volga sünniaastaks olevat 1986, kuid mootor on tüki maad vanem – aastast 1978. Aga liigub.

Kust te sellise masina saite?

Karla: "Ühelt Tallinna taadilt ostsime. See on läbi Soome Eestisse tagasi toodud. Soomes tehtigi diisliks ümber."

Karla, ütle nüüd, mis teeb Volgast Volga?

"Rool, pehmed istmed ja kõva plekk."

Aga mis on Volga fenomen?

"Vanasti oli see direktori auto, nüüd sõidab see, kes ei häbene sellega sõita."

Kreitsmanid ei loobu oma Volgast mingil juhul. No kui keegi tõesti 200 000 krooni kapotile laoks, siis ehk.

Originaalrooste alles

Tuve Kärner: "Seda autot tuleb kõvasti remontida."

Aeg on oma töö teinud – Järva-Jaani tuletõrjeseltsi Volga ei ole enam kaugeltki esimeses nooruses. Pritsumeeste juht **Tuve Kärner** kummardub auto ees ja viskab nalja: "Näe, isegi originaalrooste on olemas."

Aga seda viga annab parandada. Ja pritsumehed tahavadki Volgast sellise punase auto teha, pritsuautoks loomulikult.

See 1960. aasta Volga pole niisama Volga. See on eriline. See on loteriiga võidetud, maksis 30 kopikat. Endine omanik olla saanud oma vanaemalt loteriipileti, siis lapselaps võitnudki.

Enne oli Volga sinakasroheline. Nüüd on selline beežikas.

Tuve, ütle, mis teeb Volgast Volga?

"Hää! See hää! kui majesteetliku välimusega Volga sõidab. Saja auto hääle seast tunneb ära, et vaat just see ongi Volga. Selline mahe ja mõnus hää!"

Pehme nagu diivan

Agu Hanson on suvepealinnast. Tal on 1963. aasta Volga. Tintmust, armas nagu kaisukaru.

Agu istub vahepeal rooli taha, siis on jälle krapsti püsti ja toetub kapotile. Räägib pikalt ja laialt. Siis näitab fotosid. Oma autost, loomulikult. Selle harulduse sai ta endale paari aasta eest.

Eelmisel aastal käis Agu oma sõiduvahendiga Rootsis vanade autode kokkutulekul. Nii pealtvaatajad kui ka korraldajad olid hämmingus, kui Agu autot nägid.

Agu Hanson: \“Siin on nii mõnus istuda, pehme ja mugav.\”

Praegugi, siinsamas Eestis, on inimeste reaktsioon ettearvamatu, kui Agu oma Volgaga sõidab. Imestajad jäävad seisma, vaatavad, kratsivad kukalt: kas on see ikka võimalik. On jah võimalik, sest Agu on oma Volgat kõvasti remontinud. Ta ei julge öelda, kui palju ta Volgasse raha matnud on.

Näha on, nii auto pealt kui ka mehe enda näost, et raha on ikka kõvasti läinud. Vaevast rääkimata. Ajast samuti.

Ega hobi peagi odav olema. Kui palju see Volga praegu maksab?

“See auto ei ole müüdav.”

Kust praegu Volga juppe saab?

“Neid liigub küll. Mõnel, kel kunagi Volga olnud, on ikka varuosad alles.”

Agu lisab, nagu õpetaja iga sõna erilise mõnuga rõhutades, et oluline on kätte saada väikseimgi vidin.

Mis teeb Volgast Volga?

“Istud mugaval diivanil ja muudkui sõidad.”

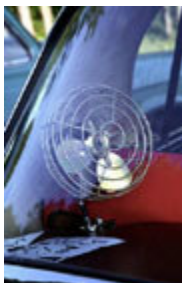
Agu 2,5-liitrise mootoriga Volgale sobib bensiiniks kas 95 või 98. Ja võtab 100 km peale 13 l. “Rahuldav,” ütleb omanik. Volgade keskmine kütusekulu on üheksa liitrit sajale.

“Tead sa, mis mu auto juures ekstra värk on?” küsib Agu.

“Ei tea.”

“Panoraampeegel, tagaakna ventilaator ja nikkelhõõrded porilapakatel.”

Uhke tunne rooli keerata

Tamsalu mees **Rainar Freienthal** on lapsest saati autode vastu huvi tundnud.

Oma esimese autosõidu tegi ta siis, kui oli 12. Külavahel sai ikka vanemate Sapakaga kihutatud.

Kord, kui isa istus kõrval, pööratas Rainar kännu otsa. Ei jõudnud kurvi välja võtta. Palju kiirust oli? “No mis ta oli, vast 40–50 kilomeetrit tunnis.” Kõik lõppes õnnelikult, autohuvi sai sellest põntsust vaid vunki juurde.

Oma 1969. aasta Volga kohta ütleb Rainar kohe: “See ei ole originaal.”

Tema auto on taksomudel. Varem sõitiski see Volga taksot. Siis kanti maha, läks Raplasse õppesõiduautoks. Siis ostis selle üks Nõo mees.

Rainar Freienthal: \“Uhke tunne, kui sellega sõidan.\”

Rainar ostis selle pärast tolle mehe surma. Paar aastat tagasi. Maksis 3000 krooni. Kuldses Börsis müüakse üht Volgat juba aasta aega 30 000 krooniga.

Rainar, ütle ausalt, mis teeb Volgast Volga?

“No see on niivõrd ilus auto! Kõik see välimus ja kuju. Uhke tunne, kui sellega sõidan.”

Rainar vurab oma päevinäinud Volgaga iga päev. Ka talvel. Liikuda on ju vaja.

Ta teeb ise kõik. Putitab, remondib, keevitab. Eks ikka Volgat.

TEISED UUDISED

Suvepilt